

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Ing. M. P. IČ X**
sídlem X

zastoupený advokátkou JUDr. Lenkou Vančatovou
sídlem Žitná 10, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého nám. 4, 128 01 Praha 2

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 3. 7. 2018, č. j. 22461/2018-NH-30.1-30.5.18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Krajské hygienické stanice Středočeského kraje se sídlem v P. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 4. 2017, č. j. KHSSC 16380/2018, sp. zn. S-KHSSC 61546/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že ve výroku I. slova „K. B.“ nahradil slovy „K. k. B.“ a ve zbytku jej potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce u. v. z p. na úseku ochrany zdraví před š. ú. n. l. podle § 36 odst. 8 písm. a) a b) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před š. ú. n. l., ve znění zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. P.

183/2017 Sb. (dále jen „zákon č. 65/2017 Sb.“), za což mu byla podle § 36 odst. 10 písm. b) zákona č. 65/2017 Sb. uložena pokuta ve výši X Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena povinnost úhrady nákladů řízení ve výši X Kč stanovené vyhláškou č. 520/2005 Sb.

2. Žalobce v žalobě uvádí, že zajišťuje občerstvení pro K. k. B. z. s. (dále též jen „klub“), který je řádně zapsán ve Spolkovém rejstříku Městského soudu v P. a jedním z předmětů jeho činnosti je setkávání členů spolku za účelem kouření a požívání alkoholických nápojů. Za tím účelem si klub od žalobce pronajal dvě místnosti v M. p. B., na ulici X, kde se členové klubu scházejí. Občerstvení, které žalobce pro členy klubu zajišťuje, konzumují pouze členové klubu, kteří souhlasili s podmínkami členství, a to v soukromých prostorách klubu. Podávají se zde výhradně nápoje a balené chuťovky, jídla se zde nevaří ani neohřívají. Nečlenové klubu mají přístup pouze na zahrádku před provozovnou, kde je personál obslouží, sortiment je stejný. Klub je viditelně označen nápisem, že vstup je povolen jen členům klubu, nečlenové klubu se mohou posadit na zahrádce, a to i v zimě, pokud to počasí umožňuje. V klubu není restaurace ani zařízení veřejného stravování. Hostinskou činnost pro veřejnost provozuje žalobce pouze na zahrádce před provozovnou a dodržuje všechny platné zákony.
3. Žalobce namítá, že v provozovně se podávají pouze nápoje a balené pochutiny, nikoli teplé jídlo, proto by na něj měly být aplikovány jiné požadavky. Žalobce má za to, že správní orgány nemohou členům klubu bránit, aby si zajistili ve své klubovně občerstvení. Žalobce se rovněž dovolává ústavního práva sdružovat se podle svých zájmů, v čemž jim státní orgány nemohou bránit. Žalobce je toho názoru, že by za takové situace nemohli lidé kouřit ani na domácích oslavách, pokud by si objednali profesionální catering provozovaný na základě hostinské živnosti. Žalobce svůj prostor považuje za soukromý klub, nikoli za restauraci. Žalobce tvrdí, že jeho činností není nikdo ohrožen, nikdo se tak necítil, a tudíž nemůže být současně obviněn z přestupku. Dále žalobce zpochybňuje, že by kontrola byla provedena na základě spotřebitelského podnětu, když má za to, že podnět sepsal někdo, kdo se již řadu let snaží o likvidaci a poškozování žalobce, ve kterém spatřuje konkurenci.
4. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán I. stupně kontroloval soukromý spolek, k čemuž nebyl oprávněn, činnost klubu je řádně zapsána, reálný výkon činnosti se od zapsané nijak neodchyluje a má za to, že členové klubu si mohou ve svém volném čase v klubu, který si založili, dělat, co chtějí. Žalobce namítá, že ani nemohl vyzvat zákazníky, aby nekouřili, protože v klubu žádní zákazníci nebyli a nejsou. Provozovnu navštěvují pouze členové klubu, kteří si odsouhlasili, že v jejich klubovně se kouřit může, a rozhodně si nepřejí, aby jim do činnosti klubu zasahoval žalobce nebo úřady. Žalobce rovněž popírá zavinění přestupku. Hostinskou činnost v předmětných prostorech vykonával i v minulosti, když zde klub nebyl. Nyní zajišťuje občerstvení (bez jídla) jen pro členy klubu, a hostinskou činnost pro veřejnost vykonává jen na zahrádce před provozovnou. Do klubovny nechodí nikdo jiný než členové klubu. Z pohledu žalobce je podstatné, zda se jedná o provozovnu veřejnosti volně přístupnou či nikoliv. Správní orgán I. stupně může dle žalobce provádět tento typ kontrol pouze v prostorách určených veřejnosti, nikoliv v soukromých zařízeních. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení, odkázal na relevantní právní úpravu, vyjádřil se k jednotlivým námitkám a navrhl žalobu zamítnout.

Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že pronájmem odbytové části provozovny a tím, že do provozovny údajně přicházejí jen členové klubu (což výkon kontroly nepotvrdil), kterým nevaří jídla, ale podává jen teplé a studené nápoje, nepodléhá jím provozované zařízení stravovacích služeb režimu zákonu č. 65/2017 Sb. Žalobce má v živnostenském rejstříku zapsanu živnost hostinská činnost, tedy stravovací službu, kterou provozuje v provozovně K. k. B., zapsané rovněž v živnostenském rejstříku. Pojem „občerstvení“ jednak naplňuje obsah živnosti hostinská činnost a jednak je zahrnut do vymezení pojmu „stravovací služby“ v § 23 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně zdraví“). Dle žalovaného klub naplňuje i pojem „potravinářský podnik“ ve smyslu podle čl. 3 odst. 2 nařízení (ES) č. 178/2002 s ohledem na definici pojmu „potravina“ podle čl. 2 téhož nařízení. Pokrmem pak ve smyslu § 23 odst. 2 zákona o ochraně zdraví jsou i alkoholické i nealkoholické nápoje, které žalobce poskytuje ve vnitřní odbytové části provozovny – klubu. Žalovaný je toho názoru, že veřejnoprávních povinností se žalobce nemůže zprostit tím, že odbytovou část provozovny pronajme členům klubu a tomuto omezenému okruhu osob poskytuje stravovací služby, neboť tímto pronájmem se nic nemění na povaze jeho činnosti, provozování živnosti hostinská činnost a povaze provozovny, která je ve veřejném rejstříku zapsanou provozovnou stravovacích služeb.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Dne 20. 11. 2017 v 15:30 byla kontrolujícími správního orgánu I. stupně zahájena v provozovně žalobce na adrese X (dále též jen „provozovna žalobce“) kontrola podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění zákona č. 183/2017 Sb., zaměřená na dodržování povinností plynoucích z právních předpisů potravinového práva a zákona č. 65/2017 Sb. V průběhu kontroly byla pořízena fotodokumentace. O provedené kontrole byl pořízen protokol o kontrole č. j. KHSSC 60969/2017, který byl žalobci doručen dne 27. 12. 2017. Proti tomuto protokolu podal žalobce námítky, které byly vyřízeny přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 23. 1. 2018, č. j. KHSSC 02029/2018. Doručením vyřízení námitek žalobci dne 29. 1. 2018 byla kontrola ukončena.
7. Příkazem ze dne 19. 2. 2018, č. j. KHSSC 08031/2018, doručeným žalobci dne 1. 3. 2018, rozhodl správní orgán I. stupně o uložení pokuty ve výši X Kč žalobci, který byl u. v. z p. na úseku ochrany zdraví před š. ú. n. l. podle § 36 odst. 8 písm. a) a b) zákona č. 65/2017 Sb. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a dne 9. 4. 2018 vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shodně jako v příkazu u. v. ze s. p. na úseku ochrany zdraví před š. ú. n. l. podle § 36 odst. 8 písm. a) zákona č. 65/2017 Sb. tím, že „v rozporu s § 9 odst. 1 zákona č. 65 nevyzval osoby (hosty sedící u stolů v obou konzumačních místnostech provozovny), které v době KHS provedené kontroly nedodržovaly zákaz kouření na místě, v němž je podle § 8 odst. 1 písm. k) zákona č. 65 kouřit zakázáno (vnitřní prostor provozovny stravovacích služeb), aby v tomto jednání nepokračovaly nebo aby prostor opustily“ a podle § 36 odst. 8 písm. a) zákona č. 65/2017 Sb. tím, že „v rozporu s § 9 odst. 2 zákona č. 65 nesplnil označovací povinnost tímto ustanovením stanovenou, neboť v době KHS provedené kontroly nebyl vnitřní prostor provozovny u vstupu označen zjevně viditelnou grafickou značkou „Kouření zakázáno“ v grafické podobě dle přílohy k zákonu č. 65 označenou pod bodem A. obrázek č. 1.“. Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle § 36 odst. 10 písm. b) zákona č. 65/2017 Sb. pokuta ve výši X Kč a

povinnost nahradit náklady řízení ve výši X Kč.

8. Dne 2. 5. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť souhlasy žalobce i žalovaného jsou presumovány (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), když ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím ve věci bez jednání nesouhlasili.

Posouzení žalobních bodů

11. Soud vyšel zejména z této relevantní právní úpravy.
12. Podle § 8 odst. 1 písm. k) zákona č. 65/2017 Sb. se zakazuje kouřit ve vnitřním prostoru provozovny stravovacích služeb, s výjimkou užívání vodních dýmek.
13. Podle § 2 písm. i) zákona č. 65/2017 Sb. se pro účely tohoto zákona provozovnou stravovacích služeb rozumí prostor potravinářského podniku, v němž je provozována stravovací služba zahrnující podávání pokrmů určených k přímé spotřebě v této provozovně.
14. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 65/2017 Sb. zjistí-li mj. provozovatel provozovny stravovacích služeb, kde je kouření a používání elektronické cigarety podle § 8 nebo § 17 odst. 1 zakázáno, porušení tohoto zákazu, je povinen osobu, která nedodrží zákaz kouření nebo zákaz používání elektronické cigarety, vyzvat, aby v tomto jednání nepokračovala nebo aby prostor opustila. Tato osoba je povinna výzvy uposlechnout.
15. Podle § 9 odst. 2 zákona č. 65/2017 Sb. prostor, s výjimkou prostoru uvedeného v § 8 odst. 1 písm. c), nebo dopravní prostředek, kde je kouření zakázáno, je osoba podle odstavce 1 povinna u vstupu označit zjevně viditelnou grafickou značkou "Kouření zakázáno". Grafická podoba značky je uvedena v příloze k tomuto zákonu.
16. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení 178“), pro účely tohoto nařízení se rozumí potravinářským podnikem veřejný nebo soukromý podnik, ziskový nebo neziskový, který vykonává činnost související s jakoukoli fází výroby, zpracování a distribuce potravin. Podle čl. 3 odst. 3 nařízení 178 pro účely tohoto nařízení se rozumí provozovatelem potravinářského podniku fyzická nebo právnická osoba odpovědná za plnění požadavků potravinového práva v potravinářském podniku, který řídí.
17. Podle § 23 odst. 1 zákona o ochraně zdraví stravovací službou je výroba, příprava nebo rozvoz pokrmů provozovatelem potravinářského podniku za účelem jejich podávání v rámci živnosti hostinská činnost, ve školní jídelně, menze, v dětské skupině, při stravování

osob vykonávajících vojenskou činnou službu, fyzických osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence, v rámci zdravotních a sociálních služeb včetně lázeňské léčebně rehabilitační péče, při stravování zaměstnanců, poskytování občerstvení a za účelem podávání pokrmů jako součásti ubytovacích služeb a služeb cestovního ruchu.

18. Podle § 23 odst. 2 zákona o ochraně zdraví pokrmem je potravina včetně nápoje, kuchyňsky upravená studenou nebo teplou cestou nebo ošetřená tak, aby mohla být přímo nebo po ohřevu podána ke konzumaci v rámci stravovací služby.
19. Podle § 82 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně zdraví krajské hygienické stanici náleží vykonávat státní zdravotní dozor nad dodržováním zákazů a plněním dalších povinností stanovených přímo použitelnými předpisy Evropské unie, tímto zákonem a zvláštními právními předpisy k ochraně veřejného zdraví včetně dodržování zásad správné výrobní praxe a ochrany zdraví při práci před riziky plynoucími z fyzikálních, chemických a biologických faktorů pracovních podmínek, z nepříznivých mikroklimatických podmínek a z fyzické a duševní zátěže a nad souvisejícími pracovními podmínkami včetně vybavení pracovišť, a rozhodnutím nebo opatřením orgánu ochrany veřejného zdraví vydaným na základě těchto právních předpisů.
20. Podle § 30 odst. 3 zákona č. 65/2017 Sb. orgán ochrany veřejného zdraví vykonává mj. kontrolu dodržování povinností stanovených v § 9, pokud jde o stánky s občerstvením, provozovny stravovacích služeb a ubytovací zařízení.
21. Ještě než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, pokládá za potřebné předeslat, že žalobce v žalobě v podstatě opakuje tytéž námitky, které uplatňoval před správním orgánem I. stupně i následně v odvolání, aniž by zohlednil, že jak správní orgán I. stupně tak žalovaný se s nimi obsáhle vypořádaly. I přes to žalobce nijak svoji žalobní argumentaci neposunul, například tak, že by reagoval na právní argumentaci, kterou k vypořádání jeho odvolacích námitek předestřel žalovaný. Jeho procesní obraně tak soud rozumí tak, že žalobce od samého počátku nesouhlasí s tím, že by na něj vůbec dopadala ustanovení právních předpisů veřejného práva na úseku ochrany zdraví před ú. n. l., tedy že svou činnost vykonává v takovém právním režimu, který aplikace těchto norem vylučuje.
22. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou spočívající ve zpochybnění pravomoci správního orgánu I. stupně vykonat kontrolu v klubu, který provozuje žalobce. Žalobce nezpochybňuje skutečnost, že je provozovatelem zařízení na adrese X, ani skutečnost, že poskytuje v tomto prostoru občerstvení. Tvrdí však, že část prostoru pronajal klubu. V důsledku toho pak má za to, že tímto jeho jednáním došlo ke změně charakteru prostoru v tom smyslu, že v jeho prostorách se nenacházejí běžní spotřebitelé, ale členové klubu a že již není potravinářským podnikem, ale „soukromým klubem“, v němž orgány ochrany veřejného zdraví, kterým je i správní orgán I. stupně, kontrolu vykonávat nemohou. Ze spisového materiálu má soud za prokázané, že žalobce v době provádění kontroly byl držitelem živnostenského oprávnění pro hostinskou činnost, pro jejíž výkon měl v živnostenském rejstříku zapsanu provozovnu na adrese X. Současně má soud za nesporné, že žalobce v této provozovně podával alkoholické a nealkoholické nápoje a balené potraviny.
23. Z § 23 odst. 2 zákona o ochraně zdraví se podává, že do legální definice pokrmu spadají i jen nápoje, pokud jsou podávány v rámci stravovací služby, což je ze správního spisu nepochybné a ani žalobce netvrdí opak. Tato definice pojmu pokrm se pak s ohledem na zásadu bezrozpornosti právního řádu a s ohledem na to, že právní úpravu zákona č.

65/2017 Sb. nelze oddělit od právní úpravy poskytování stravovacích služeb provedené v zákoně o ochraně zdraví, použije i pro porozumění obsahu pojmu pokrm v § 2 písm. i) zákona č. 65/2017 Sb. Žalobce se tak mylí, pokud tvrdí, že jím fakticky vykonávaná činnost nenaplnňuje shora citovanou definici provozovny stravovacích služeb podle zákona č. 65/2017 Sb., neboť v ní ke konzumaci podává pouze nápoje. Podle § 23 odst. 1 zákona o ochraně zdraví je dále pro naplnění definice poskytování stravovací služby zcela dostačující, že žalobce disponuje živnostenským oprávněním pro živnost hostinská činnost, což ze správního spisu rovněž vyplývá. Pokud žalobce tvrdí, že poskytuje „pouze“ občerstvení, pak i tento způsob poskytování stravovací služby je ve shora citovaném ustanovení zákona o ochraně zdraví uveden, byť není v právních předpisech blíže definován. Pro nyní posuzovanou věc však obsah tohoto pojmu není podstatný, neboť z hlediska systematiky citovaného ustanovení se uplatní tehdy, pokud nebude možné zahrnout určitou činnost pod jiný typ stravovací služby. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že provozovna žalobce byla povolena k užívání jako provozovna rychlého občerstvení rozhodnutím stavebního úřadu M. p. B. ze dne 22. 2. 2000, č. j. SÚ 254/00 a kolaudačním souhlasem vydaným stejným správním orgánem dne 29. 6. 2015, č. j. MMpB-SÚ/5555/15 – 768/2015-Pet byla rozšířena o krytou zahrádku. Soud tedy uzavírá, že žalobce naplňuje všechny znaky vyžadované právními předpisy pro to, aby byl pokládán za provozovatele provozovny stravovacích služeb. Nic na tom nemění skutečnost, že provozovna stravovacích služeb žalobce nese stejné označení jako je zapsaný název spolku.

24. Soud se dále zabýval otázkou, zda, jak tvrdí žalobce, se soukromoprávním jednáním, které mělo spočívat v pronájmu dvou předmětných konzumačních místností klubu, zprostil, resp. mohl zprostit povinností, které mu vyplývají z právních norem veřejného práva. Soud úvodem předesílá, že žalobce sám aktivně žádnou smlouvu správním orgánům nepředložil a není tedy ani postaveno najisto, zda taková smlouva vůbec existuje. Zodpovězení této otázky je však relevantní z toho hlediska, zda se její existencí měly správní orgány zabývat z moci úřední. Zákon o ochraně zdraví i zákon č. 65/2017 Sb. představují veřejnoprávní úpravu pro oblast ochrany zdraví, v nyní posuzované věci ochrany zdraví na úseku bezpečnosti potravin a ochrany zdraví před škodlivými účinky návykových látek. Zákonodárce tím dal najevo, že tuto oblast podrobuje regulaci ze strany státu a proto v nich vymezil mimo jiné práva a povinnosti subjektů, které určitým zákonem definovaným způsobem v této oblasti vykonávají činnost, například podnikatelskou. Mezi takovými subjekty a státem pak vzniká veřejnoprávní vztah, v němž je určitý orgán veřejné moci nadán oprávněním jednak vrchnostensky kontrolovat a jednak též podle okolností i rozhodovat o odpovědnosti adresátů právních norem, pokud tito povinnosti jim stanovené neplní a toto neplnění naplňuje skutkovou podstatu některého přestupku.
25. Veřejnoprávní povinnost zavazující adresáta právní normy, jak bylo opakovaně judikováno správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 – 30) a Ústavním soudem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 1999, sp. zn. IV. ÚS 499/98), nelze přenést soukromoprávním ujednáním na jinou osobu, a tudíž se tak nelze ani vyvázat z pravomoci k tomu zákonem povolaného orgánu veřejné moci vykonat kontrolu dodržování právních povinností jejich adresátů ani vyvinut z delikt ní odpovědnosti odkazem na soukromoprávní ujednání, kterým by mělo dojít např. ke změně charakteru určitého prostoru jeho prohlášením za soukromý klubový prostor. S těmito závěry se soud plně ztotožňuje, a proto uzavírá, že v dané věci, ať již smlouva uzavřena byla či nikoli, nemohla mít žádných právních účinků ve vztahu

k právním povinnostem žalobce plynoucích mu z právních norem práva veřejného. Pro úplnost pak soud dodává, že kontrolovanou osobou i o. z p. byl žalobce a nikoli klub. Správní orgán I. stupně proto byl oprávněn vykonat v provozovně stravovacích služeb provozované žalobcem kontrolu dodržování povinností stanovených pro tento druh podnikatelské činnosti a sepsat o tom protokol o kontrole, který se následně stal podkladem pro řízení o p. žalobce. Žalobní bod není důvodný.

26. V dalším žalobním bodu žalobce namítá, že správní orgán zasáhly do činnosti soukromého klubu, přičemž právo svobodně se sdružovat je zakotveno na ústavní úrovni, že činnost klubu je řádně zapsána, reálná činnost se od činnosti zapsané nijak neodchyluje, členové klubu si odsouhlasili, že v jejich klubovně se kouřit může a do předmětného prostoru nečlenové klubu přístup nemají. Z toho pak vyplývá, že ani žalobce nemohl vyzvat zákazníky, aby nekouřili, když nejde o zákazníky, ale o členy klubu, kterým žalobce poskytuje občerstvení. Soud k tomu nejprve uvádí, že kontrolovanou osobou i o. z p. byl žalobce a nikoli klub. Již z tohoto důvodu se soud ani nemůže zabývat námitkou žalobce, že bylo zasazeno do činnosti subjektu od žalobce odlišného, neboť správní orgány obou stupňů vedly řízení o přestupcích s žalobcem a nikoli s klubem. Skutečnost, že žalobce je současně předsedou klubu na tom nic nemění. Soud již výše podrobně vysvětlil, z jakých důvodů se ztotožňuje s názorem správních orgánů obou stupňů na charakter předmětného kontrolovaného prostoru provozovaného žalobcem. Obdobně tyto závěry platí o případném projevu vůle členů klubu v předmětném prostoru kouřit, neboť tím nemůže dojít k „vyrušení“ důsledků plynoucích z právních norem veřejného práva. Netřeba snad zdůrazňovat, že si nelze platně odhlasovat nedodržování právních předpisů. Nepřípadné je v této souvislosti srovnání předestřené žalobcem s domácími oslavami, na nichž je občerstvení zajišťováno profesionálním cateringem, tedy podnikatelem, který v rámci živnosti hostinská činnost obvykle poskytuje stravovací služby mimo svoji provozovnu. Pokud se totiž taková soukromá akce bude konat v prostoru, který není provozovnou stravovacích služeb, resp. vůbec nemusí být provozovnou ve smyslu právních norem veřejného práva, pak na takovou akci zákaz kouření zásadně dopadat nebude. Bude tomu tak ovšem z toho důvodu, že pro takový prostor zákaz kouření vůbec stanoven není, nikoli proto, že se na tom přítomní usnesli. Situace však bude odlišná v případě, kdy taková svoji povahou soukromá oslava bude realizována v prostoru, který obecně naplňuje znaky prostoru, v němž je kouření právními předpisy zakázáno. V takovém případě se její účastníci musí zásadně plně podrobit režimu, který je pro takový prostor veřejnoprávními pravidly chování stanoven.
27. Pokud jde o tu část žalobního bodu, v němž žalobce polemizuje s pojmy zákazník a člen klubu, soud uvádí, že § 9 odst. 1 zákona č. 65/2017 Sb. pracuje s pojmem osoba. Z hlediska tohoto shora citovaného ustanovení je nerozhodné, kým tato osoba je, podstatné je, že v rozhodnou dobu je osobou, která nedodržuje zákaz kouření. Z hlediska plnění této povinnosti je nerozhodné, jestli provozovna žalobce byla veřejnosti volně přístupná či zda byla přístupná pouze osobám, které splňují podmínku členství v klubu. Právní předpisy obecně žalobci nebrání, aby podmínil vstup do své provozovny členstvím v jím založeném spolku, pokud je členství v něm založeno na nediskriminačním principu. Tímto způsobem svoji činnost provozují například fitness/wellness studia, přičemž ze samotného principu vstupu pouze osobám, které si platí členství, ještě neplyne, že by takové provozy byly vyloučeny z veřejnoprávní regulace a z oprávnění orgánů veřejné moci vykonávat v nich kontrolní činnost na základě zákonného zmocnění. I kdyby tedy žalobce svoji činnost provozoval na obdobném principu, nic by to neměnilo na povinnosti podřídit se

veřejnoprávní regulaci, která na něj dopadá za splnění shora již soudem, a před ním správními orgány, vymezených objektivních kritérií, nikoli na základě skutečnosti, zda si to přeje či nikoli. To ostatně plyne i z toho, jak potravinářský podnik definuje shora citovaný čl. 3 odst. 2 nařízení 178. Ze správního spisu se však podává, že provozovna tímto způsobem provozována nebyla, když jak zjistil správní orgán I. stupně, nikdo nekontroloval, zda do provozovny žalobce vstupují členové klubu či jiné osoby a toto zjištění žalobce dále nerozporoval. Ze správního spisu, v němž je obsažena i fotodokumentace, má soud za nepochybné, že provozovna žalobce navenek působí jako jakákoli jiná provozovna restauračního typu, je opatřena vývěsním štítem s nabídkou nápojů s přiřazenými cenami, má stanovenou otevírací dobu, přičemž je nerozhodné, že je na vstupních dveřích označena jako klubová místnost pouze pro členy klubu. Soud proto uzavírá, že správní orgány dospěly ke správnému právnímu závěru, že žalobce provozuje provozovnu stravovacích služeb a plně tak na něj dopadají povinnosti vztahující se k zákazu kouření v ní. Žalobní bod není důvodný.

28. Pokud správní orgán I. stupně dovodil, že mu není známo, že by porušením povinností žalobce došlo ke vzniku škodlivého následku v podobě poškození zdraví návštěvníků provozovny, pak si žalobce tento závěr chybně interpretuje. K této skutečnosti bylo přihlédnuto jako k polehčující okolnosti při výměře výše správního t. p. K naplnění skutkových podstat obou p. však došlo a závěr žalobce o tom, že p. n., je mylný. Ke zpochybnění charakteru spotřebitelského podnětu soud uvádí, že je zcela lhostejné, zda *de facto* byla kontrola provedena z vnějšího podnětu či z vůle kontrolního orgánu, například podle předem nastaveného kontrolního plánu, neboť *de iure* je kontrola vždy prováděna z moci úřední. Kontrola provedená správním orgánem I. stupně nemohla být šikanózní, neboť jak soud dovodil výše, provozovna žalobce splňuje veškeré znaky provozovny stravovacích služeb, a tudíž mohla být předmětem kontroly orgánu ochrany veřejného zdraví, kterým správní orgán I. stupně je. K tomu soud dodává, že povinnost dodržovat právní předpisy není založena na ztotožnění se jednotlivce či skupiny jednotlivců s tou kterou právní povinností. Subjektivní vztah osob přítomných onoho dne v provozovně žalobce k otázce kouření je tak zcela bez právní relevance ke kontrolním zjištěním a k následnému vyvození p. odpovědnosti žalobce. Pokud žalobce namítá, že p. nezavinil, není tato námitka důvodná, neboť žalobce byl u. v. ze s. p. jako fyzická osoba podnikající, jejíž odpovědnost za p. je objektivní (srov. § 22 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Současně si soud nemohl nepovšimnout, že tato žalobní námitka je nekonzistentní s ostatními tvrzeními žalobce, v nichž uvádí, že se p. vůbec n. I to vede soud k přesvědčení, že si žalobce je ve skutečnosti vědom své odpovědnosti, jakož i neudržitelnosti jeho argumentace.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 30. října 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

